

Marsag til det efter mit Skjøn utilfredsstillende økonomiske Resultat af vor Statsbanedrift to Ting, for det Første, at vi have en hel Del Smaabaner, paa hvis Drift der var offret Betydeligt, som altsaa have Driftsunderskud, og det til og med til et ganske betydeligt Beløb. Jeg vil ikke paastaa, at man ikke i Sverige maasse har lignende Smaastrækninger, som ikke betale sig, jeg tror det egentlig ikke. Jeg tror, saa vidt jeg kan skjønne, at det svenske Statsbanekomplex i Regnskabet er opført, saa vidt jeg huffer, med 28 forskjellige Serier eller i Stykker, som hver især have deres Regnskab, saaledes, at man kan se, hvorledes hvert enkelt Stykke betaler sig. Jeg tror, at det vilde være en heldig Foranstaltning at lade Nogle af de 237 af Administrationspersonalet ude i Administrationsbygningen udarbejde noget Lignende hos os, og jeg er den høitærede Minister meget erkjendelig for, at han har sat denne Sag i Gang, det vil selvfølgelig være langt mere belærende end en stor Mængde af de Tal, som staa i den voluminøse Driftsberetning. Men jeg forstaar imidlertid slet ikke dette Moments Indflydelse paa hele den af mig antillede Sammenligning eller overhovedet dets Indflydelse paa det Resultat, man kommer til, naar man udelukkende holder sig til Gjennemsnittallet. Det er den ligegyldigste Sag af Verden, om vore 201² Mil Statsbaner give nøiagtig den samme Indtægt for hver enkelt Mil, eller om de 90 Mil aldeles ingen Indtægt give, og Resten, de 111 Mil, give det Hele; det er fuldstændig ligegyldigt, naar man holder sig til Gjennemsnittallet. Jeg forstaar ikke, at flere ærede Medlemmer have været inde paa den samme Betragtning, at det skulde være en Marsag, der kunde paapeges, at den enkelte Strækning ikke betaler sig. Det har aldeles Intet at sige. Naar man tager den samlede Udgift og den samlede Indtægt og det samlede Overskud paa hele Banekomplekset, er det ganske ligegyldigt, hvor det er kommet fra. Det Andet, som den høitærede Minister paapegede som medvirkende Marsag til det mindre gunstige Resultat, var, som det er os Alle bekendt, Underskudet, det betydelige Underskud paa Forbindelserne over Blandet, hvoraf vi jo have en Del. Saa vidt jeg har forstaaet den høitærede Minister, har han for det sidste Driftsjaar, 1887—88, beregnet dette Underskud til ca. 300,000 Kr. Denne Sum forekommer mig nu noget høi, men det kan nok være, at den er formelt rigtig, fordi jeg har set i Driftsberegningerne, at disse mindre Søforbindelser navnlig over Lille-Belt og de 2 Sunde i Sjælland — disse 3 Søforbindelser — ere opførte hver

for sig med Driftsudgifter, hvori selvfølgelig alle Udgifter ere tagne op; men der er ikke Spor af Indtægtskonti for disse Forbindelser, og hvis man altsaa beregner hele Bruttoudgiften som Tab, kan jeg godt forstaa, man kommer op til det store Beløb. Men jeg skal acceptere den høitærede Ministers Standpunkt og tage disse 300,000 Kr. som Tab, og saa skal jeg tage min Sammenligning med de svenske Statsbaner frem paany og se, hvad Resultat vi saa komme til; maasse vi saa lettere blive enige. Jeg skal her tage Aaret 1887—88, netop det Aar, som den høitærede Minister har beregnet Tabet paa Søforbindelserne for. Statsregnskabet udviser, at de danske Statsbaners Indtægt i det paagjældende Aar, 1887—88, har været gennemsnitlig 66,645 Kr. pr. Banemil, Overskudet har været 8,638 Kr. De 300,000 Kr., som ere tabte paa Søforbindelserne, betyde jo akkurat det Samme som en forøget Indtægt for selve Banerne af 300,000 Kr. Naar vi altsaa til de, rundt regnet, 200 Mil Baner lægge 300,000 Kr. faae vi 1,500 Kr. pr. Mil, som bør godskrives Overskudskontoen, og vi komme saa dertil, at de danske Statsbaner alene uden Søforbindelserne dog have haft et Overskud af 10,138 Kr. pr. Mil. Se vi saa hen til det samme Aars Drift af de svenske Statsbaner, viser det sig, at der har Medgangen i Indtægt været meget betydelig i de 2 Aar siden det Aar, jeg tillod mig at benytte til Sammenligning forleden Dag. Fra 1885—87 er Udgiften gaaet ned fra mellem 63—64,000 Kr. til 56,114 Kr. pr. Banemil. Det er Indtægten i 1887 for de svenske Statsbaner. Overskudet i det samme Aar har været 16,265 Kr. pr. Banemil. Nu tillader jeg mig at opstille et ganske almindeligt og simpelt Regnestykke, og jeg tillader mig at nævne Tallene, saa at ethvert enkelt Medlem kan kontrollere mig, for at man ikke skal tro, at jeg vil fremlægge noget Galt. Jeg siger ganske simpelt, at naar 56,114 Kr. give et Overskud af 16,265 Kr. pr. Banemil, saa bør 66,645 Kr. give 19,317 Kr. eller en Forøgelse ud over det Overskud, vi have, af 9,179 Kr. pr. Banemil eller i Alt en Forhøielse af Driftsoverskudet for 1887—88 af ca. 1,847,000 Kr. Det stemmer paa det Nærmeste med det, jeg tillod mig at fremsætte forleden Dag som Resultatet af en Sammenligning mellem vor Statsbanedrift i 1885—86 og de svenske Statsbaners Drift i samme Aar, hvilket var 1,770,000 Kr. Det viser altsaa paa en ren Bagatel nær det samme Resultat. Jeg tillader mig derfor at antage, at det er fuldt berettiget, naar man gaar ud fra, at en Drift af vore Statsbaner — og der er ingen fornøftig Grund til, at Drif-